

Arrest

nr. 233 880 van 11 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 juli 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 augustus 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 september 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 februari 2019.

1.3. Op 21 maart 2019 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 maart 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Gaza stad, waar u uw hele leven hebt gewoond. U bent afgestudeerd van het middelbaar, en studeerde dan vier jaar tot 2015 aan de Al Quds open universiteit, waar u een bachelorsdiploma business management haalde.

Om uw studies te helpen bekostigen ging u bij de jeugdbeweging van Fatah aan de Al Quds open universiteit; zij betaalden uw inschrijvingsgeld, en gaven u een maandelijks bedrag van zo'n \$50. Uit een gevoel van trouw en voor die maandelijks som bleef u ook na het afstuderen nog actief bij de beweging. Dit leverde u evenwel problemen op met de rivaliserende jeugdbeweging van Hamas, de Islamitische Jongeren. Begin november 2017 werd u in elkaar geslagen tijdens het ophangen van pro-Fatah posters. Enkele weken later raakte u weer betrokken bij een handgemeen toen Islamitische Jongeren uw moeder beledigde. Daarop werd u begin december 2017 aangesproken door drie Hamas leden, die u zeiden dat u zich bij Hamas moest aansluiten, of ze zouden u beschouwen als een vijand en mogelijk neerschieten. U vermoedt dat dit was omdat u wel een populair iemand was in studentenmilieus, hoewel u geen bepaalde positie had. U besloot daarop om Gaza te verlaten.

Uw oom regelde uw vertrek, en u kon met omkoping vrij snel de grens over raken naar Egypte. U kwam op 17 december 2017 Egypte binnen, en ging op 19 december 2017 naar Turkije. Daar verbleef u zo'n drieënhalve maand, voor u naar Griekenland kon reizen, waar u ook weer drieënhalve maand verbleef vooraleer u met een Frans paspoort naar Frankrijk reisde. Van daar kwam u naar België, waar u op 3 augustus 2018 verzocht om internationale bescherming. Ter staving van uw relaas legt u voor: een Palestijnse identiteitskaart, en kopieën van een uittreksel uit een Palestijns paspoort, van een geboorteakte, van een overlijdenscertificaat, van diploma's en puntenlijsten, van badges van een sportclub en 4Shbab, van een brief van de Fatah jeugdbeweging, en van een oproepingsbrief van de politie in Gaza. U stuurde ook nog een mail met links na.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie moet een asielzoeker niet alleen aantonen dat hij gerechtigd is of was op bijstand of bescherming van de UNRWA, doch dat hij deze bijstand ook daadwerkelijk heeft ingeroepen (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, §§ 50-51 en HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, §52). In casu werd vastgesteld dat u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de door UNRWA geboden hulp te hebben ingeroepen, en dit om onderstaande redenen

U verklaarde namelijk dat u zich mogelijk wel zou hebben kunnen registreren als UNRWA-vluchteling via uw moeder, maar dat u dit niet de moeite waard achtte; u stelt dat u nooit steun van UNRWA nodig had (CGVS p. 10).

Daar u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de bijstand van UNRWA te hebben ingeroepen, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw asielaanvraag verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

U verklaart dat u in november 2017 twee keer in elkaar geslagen werd door leden van de jeugdafdeling van Hamas wegens uw lidmaatschap van Jong Fatah, en dat Hamas u toen ook onder druk zette om u bij hen aan te sluiten, zo niet zouden ze u verwonden of doden. U slaagde er evenwel niet in om op basis hiervan een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Zo dient **ten eerste** opgemerkt te worden dat u maar erg weinig documentatie kan voorleggen van uw voorgehouden lidmaatschap van Jong Fatah, en helemaal geen omtrent de vechtpartijen. U verklaarde *primo* nochtans dat u een eerste keer werd bewerkt met een ijzeren staaf, waar u een permanent litteken op uw schouder aan overhoudt, en dit ook liet behandelen door een dokter (CGVS p. 12). Gevraagd of u dit kon attesteren, gaf u evenwel aan dat u zich liet behandelen door een bevriende dokter in de buurt die u gratis zijn diensten aanbood en hier ook niets over op papier zette. De daaropvolgende vechtpartij was dan weer niet zodanig ernstig dat u daar voor enige behandeling behoefde (CGVS p. 13). U deed ook geen aangifte, omdat u zich dan tot de Hamas autoriteiten zou hebben moeten richten (CGVS p. 12). Hierdoor kan het CGVS in deze enkel afgaan op uw verklaringen, want het litteken dat u toonde kan net zo goed een andere oorzaak hebben gehad, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 12).

Wat betreft *secundo* uw lidmaatschap van Jong Fatah, legt u heden enkel een brief voor die afkomstig van hen zou zijn en die zou bevestigen dat u bedreigd wordt (document 7, CGVS p. 16). U legt evenwel enkel een kopie voor, die steeds onderhevig kan zijn aan het nodige knip-en-plakwerk. Bovendien dient ook vastgesteld te worden dat deze brief niet ondertekend is, en enkel voorzien is van een stempel die digitaal gedrukt lijkt te zijn. De hoofding bevat ook de woorden "Office kinetic General", een geheel nonsensicale titel. Dit alles doet sterk vermoeden dat het niet gaat om een (afbeelding van) een authentiek document, en ondergraaft uw relaas eerder dan het te ondersteunen.

Ten tweede lijkt u ook niet bijster geïnformeerd over Jong Fatah in Gaza, of tout court. Zo kon u bijvoorbeeld niet zeggen wie de voorzitter was voor Gaza, noch wie de nationale voorzitter was (CGVS p. 15), terwijl u nochtans al van 2015 lid was geweest (CGVS p. 11). Ook wat betreft het symbool van de beweging gaat u de mist in: u stelt dat deze hetzelfde is al van Fatah, maar de twee symbolen lijken danig te verschillen (die van Fatah bevat bijvoorbeeld twee vuurwapens en een handgranaat, terwijl die van de jeugdorganisatie een boek en een keffiyehmotief heeft, zie stukken toegevoegd aan het dossier). Dit samen genomen met hetgeen waar boven op gewezen doet al meteen twijfelen aan uw lidmaatschap, dan wel de mate waarin dit een belangrijke plaats in uw leven innam zoals u beweert.

Ten derde, zelfs als uw lidmaatschap van de Fatah Jeugd voor waar wordt genomen, is het nog niet duidelijk waarom precies u in het vizier van Hamas zou komen. U verwijst in uw relaas onder meer naar een week-lange arrestatie van de twee leiders van de Fatah Jeugd aan uw universiteit, M.(...) Q.(...) en M.(...) H.(...) in 2015 (CGVS p. 11), en stelt dat ze later nog "het meest" opgepakt werden (CGVS p. 15). Maar u geeft aan dat u zelf geen enkele (leidinggevende) functie bekleedde (CGVS p. 11). Gevraagd waarom ze net u dan wilden rekruteren dan wel tot doelwit maken, stelt u dat ze u mogelijk wilden rekruteren, omdat u een populair iemand was aan de universiteit (CGVS p. 15). Dit is een nogal makkelijke uitleg, waar u ook geen enkele aanwijzing van voorlegt; niet van uw populariteit, noch van een gerichte campagne van Hamas om populaire studenten aan te trekken.

Bovendien verandert u daarna van koers, en stelt u dat er net een wijdverspreid offensief tegen alle gewone Fatah Jeugd-leden bezig was, met ettelijke verdwijningen en vertrekkers naar het buitenland (CGVS p. 14, 15). U werd daarop gevraagd of u van deze voorgehouden acties tegen de Fatah Jeugd enigerlei aanwijzingen zou kunnen voorleggen, zoals persberichten van bijvoorbeeld Fatah zelf. Hoewel u dit zelf moeilijk achtte (CGVS p. 17, 18), hebt u uiteindelijk toch een mail aan het CGVS gericht houdende een aantal links naar een aantal artikels, en een aantal youtube-videos (documenten 9). Hierover dient evenwel opgemerkt te worden dat elk artikel en elk filmpje dateert van 2016 of eerder. U geeft nochtans aan dat u Gaza diende te verlaten omdat u het slachtoffer werd van een onderdrukkingsgolf tegen Jong Fatah naar aanleiding van een verslechtering van de relaties tussen Fatah en Hamas in 2017, gevolg van een groeiende onenigheid omtrent de geregelde terugkeermarsen die Hamas steunde rond die tijd (en nog steeds) (CGVS p. 13). Het is best mogelijk dat Hamas haar controle wil uitbreiden over de universiteiten in Gaza, wat blijkt uit de voorgelegde artikelen die voornamelijk handelen over het installeren van Hamas-veiligheidspersoneel in de universiteiten, maar

op basis van de stukken kan geen algemeen terreurbeleid gericht tegen de Fatah Jeugd vastgesteld worden, zeker al niet in de periode die u voorhoudt.

Wat betreft tijdsaders is het **ten vierde** ook opmerkelijk dat u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat u uw paspoort haalde naar aanleiding van uw problemen met Hamas. Zelfs toen u expliciet gevraagd werd of het kwam omdat u in het algemeen problemen had met Hamas, of specifiek omdat u door Hamas in elkaar geslagen werd, verwees u naar de incidenten waarbij u ineen geslagen werd (CGVS p. 14). U haalde uw paspoort nochtans al in de zomer van 2017, terwijl u pas in elkaar geslagen geweest zou zijn in november 2017, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 14). Daarop draait u helemaal bij en stelt u dat u een paspoort haalde omdat "er altijd iets [is]" (CGVS p. 14). Dat u zodanig uw chronologie doorheen haalt doet verder twijfelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen.

In dit kader kan trouwens ook nog aangestipt worden dat u enkel een fotokopie van de voorpagina van uw paspoort voorlegt, en eerder stereotiep verklaart dat u uw paspoort achtergelaten had bij een smokkelaar in Turkije, die het weggooide. U deed nochtans nooit een aangifte van het verlies van uw paspoort (CGVS p. 3).

Aansluitend hierop dient **ten vijfde** ook vastgesteld te worden dat u primo uw vertrek uit Gaza wel heel snel kon regelen. U zou natuurlijk wel al uw paspoort liggen hebben gehad voor de incidenten (zie supra), maar niettemin geeft u aan dat u in de eerste week van december nog gevraagd werd om bij Hamas te gaan, en dan later die week op donderdag werd bedreigd met verwonding of de dood als u dat niet zou doen (CGVS p. 14). U zou daarop al op 17 december 2017 Gaza hebben verlaten (CGVS p. 19). Dit is een uitzonderlijk korte periode om uw vertrek te regelen, zeker gezien de welgekende moeilijkheid om Gaza te verlaten. Maar u stelt eenvoudigweg dat uw oom langs moederskant dit kon regelen dankzij zijn connecties, en \$2500 smeergeld (CGVS p. 19). Ook dit doet vermoeden dat u geen waarheidsgetrouw relaas hebt gegeven, daar de door u voorgehouden doodsbedreigingen die u op de vlucht zouden hebben doen slaan, wel erg dicht bij uw vertrekdatum liggen.

Dit vermoeden wordt secundo versterkt omdat u eerder in het onderhoud nog aangaf dat u zo'n twintig dagen moest wachten op het visum dat u gebruikte om van Egypte naar Turkije te reizen (CGVS p. 4). Rekening houdende met een vertrekdatum van 17 december 2017, zou u dit dan ten laatste gehaald moeten hebben eind november 2017, zo'n week voor de vraag die u kreeg om u bij Hamas aan te sluiten, en de bijhorende bedreigingen, begin december 2017 (CGVS p. 14), wat het vermoeden versterkt dat u reeds eerder uw vertrek aan het regelen was.

Opvallend genoeg zou tertio uw vader ook kort voordien gestorven zijn, op 30 oktober 2017 (document 4), waarna u voorhoudt dat de overige gezinsleden problemen met de familie langs vaderszijde gehad zouden hebben, evenwel na uw vertrek (CGVS p. 7 ev.). Gezien de zaken waar supra op gewezen, met name de twintig dagen wachtperiode voor het Turkse visum, doet dit vermoeden dat de werkelijke reden voor uw vertrek helemaal niets met Hamas te maken heeft, maar eerder in de familiale context gezocht dient te worden.

U legt **ten slotte** ook nog een document voor dat een oproeping zou betreffen om u aan te melden bij een politiekantoor (document 8), ontvangen bij u thuis na uw vertrek. U stelt dat deze het gevolg was van uw weigering om u bij Hamas (of hun jeugdafdeling) aan te sluiten (CGVS p. 16). Hierover dient evenwel opgemerkt te worden dat u enkel een fotokopie neerlegt, die steeds onderhevig kan zijn aan het nodige knip-en-plakwerk. Bovendien kan een document enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, en niet de geloofwaardigheid van een onaannemelijk relaas rechtekken. Het vermag dan ook niet om de vaststellingen gedaan supra te ontkrachten.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

U geeft aan dat u uit een welvarende familie kwam, en dat uw grootvader een grote speelgoedwinkel uitbaatte, waar uw vader werkte en waarvoor hij een maandloon van \$700 kreeg (CGVS p. 7), een zeer riant bedrag in Gaza. U geeft evenwel ook aan dat na de dood van uw vader uw grootvader ook kwam te overlijden, en een oom langs vaderskant (die bij Hamas zou werken) alles erfde en uw moeder en broers op straat werden gezet, waarna ze bij een oom langs moederskant gingen wonen (CGVS p. 7). U legt hier evenwel geen enkel begin van bewijs over voor, wat u verklaart door te stellen dat die allemaal in handen zullen zijn van uw oom langs vaderskant (CGVS p. 8).

Met uw andere vier ooms langs vaderskant zou u evenwel geen problemen gehad hebben, want zij haten ook de ene oom die de erfenis innam. Zij baten momenteel een deel van de speelgoedwinkel uit (CGVS p. 8). U hebt ook nog een aantal ooms die in Gaza werken als timmerman of in de immobiële, een oom in Frankrijk, en een oom die in Israël werkt. Het is bij deze laatste dat uw moeder nu verblijft, en die uw reis financierde voor \$2500 en €3000 (CGVS p. 9, 18, 19). U stelt over hem dat zijn inkomen veel hoger ligt dan dat van mensen die in Gaza werken, zo'n \$100 à 200 per dag (CGVS p. 20). Dus zelfs als uw voorgehouden problemen met de ene oom langs vaderszijde voor waar genomen worden, kan gesteld worden dat u toch nog steeds op een ruim familiaal netwerk kan rekenen bij een terugkeer naar Gaza.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen

concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aan toont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de

regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sināi maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sināi Nord") komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviseerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sināi, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sināi 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sināi te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sināi. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sināi te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sināi. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sināi, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie

toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid terugschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte.

In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Sinds begin november 2018 is het gebruik van geweld tijdens de protesten afgenomen.

Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel laat verzoeker gelden dat hij de motieven van de bestreden beslissing niet kan aanvaarden.

Hij haalt de motieven aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan en licht als volgt toe:

“Verzoeker meent te mogen stellen dat de beoordeling van zijn vrees voor vervolging niet ernstig genoeg werd onderzocht en dat de motieven eerder zwak en niet afdoende zijn, gelet op de situatie in Gaza. Ze houden ook onvoldoende rekening met zijn profiel en overtuigingen.

Alleszins, maakt de bestreden beslissing een beoordelingsfout waar zij stelt dat er moet getwijfeld worden aan verzoekers lidmaatschap van Jong Fatah, dan wel de rol die dit innam in zijn leven. Verzoeker heeft enerzijds een brief voorgelegd, weliswaar in copie, die dit lidmaatschap bevestigt; het objectieve gegeven hiervan kan aldus vastgesteld worden; verzoeker zal niet nalaten het origineel te bezorgen.

Verzoeker legt anderzijds ook de nadruk op het feit dat hij inderdaad niet bijzonder geëngageerd, noch actief was, doch dat hij dit eerder deed om te kunnen genieten van de financiële hulp die Jong Fatah aan de studenten verleende, en dit ook nog wel verderzette, uit een gevoel van trouw en erkentelijkheid; hij had immers mede dank zij die steun zijn studies kunnen afronden. Bovendien, was hij uiteraard niet overtuigd door de ideeën van Hamas en diende men als student hoe dan ook een kant te hebben.

In dit licht wil verzoeker ook benadrukken dat zijn vader weliswaar een behoorlijk inkomen had, doch dat de gezinslast ook navenant was en dat hij uit financiële overwegingen toch wel de steun van Fatah nodig had en aannam. Dat dit lidmaatschap dus een belangrijke rol zou gespeeld hebben of zou moeten gespeeld hebben, is ook maar een onterechte afleiding die de bestreden beslissing maakt; het was integendeel een weloverwogen praktische keuze.

Het lidmaatschap van verzoeker moet volledig begrepen worden in de context van Gaza en werd ook door verzoeker als dusdanig geduid.

Dit neemt niet weg dat inderdaad de leden van de rivaliserende jeugdbeweging van Hamas des te driester te werk gingen en hen trachtten te intimideren en meer. Dat hij dus ondanks zijn beperkte acties bij gelegenheid in elkaar werd geslagen- maar hiervan geen bewijs kan voorleggen- is wel degelijk aannemelijk.

Dat hij werd onder druk gezet door Hamas om zich bij hen aan te sluiten, -maar hiervoor geen bewijs kan voorleggen- is wel degelijk aannemelijk.

Verzoeker heeft wel degelijk informatie aangebracht waaruit blijkt dat Hamas driest te werk gaat, en ook het CGVS beschikt over deze informatie. Bovendien volstaat het ook niet dat zij zich uitsluitend buigt over de toestand zoals deze was op het ogenblik van de incidenten die verzoeker aanbrengt maar wel ook over de toestand zoals die zich nu voordoet, of zou voordoen, -ingeval verzoeker zou terugkeren naar Gaza. Hierover buigt de motivering zich met geen woord.

Tenslotte tracht de bestreden beslissing verzoekers relaas in diskrediet te brengen door een nogal strakke berekening van de chronologie der gebeurtenissen.

Verzoeker heeft echter nooit gezegd dat hij de precieze data kende; hij heeft het steeds over gebeurtenissen in een bepaalde periode maar kon geen precieze data geven, niettemin bevestigt hij het verloop van de gebeurtenissen en het hangt er maar van af hoe men die dan wil plaatsen "om de kalender al dan niet (voor het CGVS) te doen kloppen".

Ja, het klopt wel dat verzoeker zoals elke jonge opgeleide man, wel degelijk bewust was van de moeilijkheden en "dat er altijd iets is"; dat hij een paspoort had voor alle gevallen, doet alleen maar blijken dat verzoeker een normaal vooruitziende jongeman is; zijn profiel en opleiding worden trouwens niet in twijfel getrokken.

Het besluit dat verzoeker wellicht om familiale redenen vertrokken is en niet omwille van problemen en druk vanuit Hamas, is wat men met de woorden van het CGVS "een loze bewering" mag noemen.

Dat het feit dat de vader overleden was, de familiale situatie verzwakte, en aldus het weerwerk in het algemeen in de gegeven maatschappelijke context is dan weer wel een objectief feit en heeft uiteraard, - niet het minst met een beoordeling in geval van terugkeer- wel een impact op de situatie van verzoeker.

(...)

Verzoeker benadrukt dat zijn socio-economische toestand na de dood van zijn vader, en na het verlies van enig eigen inkomen binnen de eigen familie, uiteraard drastisch is verslecht; verzoeker wees ook al op het feit dat dergelijke situatie ook de druk doet toenemen vanuit Hamas.

Het feit dat zijn moeder geholpen wordt door haar broer, is allerm minst een reden om aan te nemen, dat hij of iemand anders een vierentwintigjarige man daadwerkelijk en efficiënt zou kunnen helpen. Ook al heeft deze man een aanzienlijk inkomen, hij heeft ook zijn eigen gezinslast en neemt reeds zijn zus ten laste. Het is echter niet evident dat een opgeleide jongeman ook nog eens zou kunnen gaan aankloppen.

Tenslotte stelt de bestreden beslissing ook onterecht dat er in hoofde van verzoeker geen concrete en ernstige veiligheidsproblemen bestaan, nu die uiteraard in het algemeen gelden voor éénieder, in het licht van de spanningen in de regio. Op dit punt trouwens is de PO in gebreke gebleven om in te gaan op de algemene context en de dagelijkse spanningen die verzoeker moest ondergaan gedurende de laatste jaren van zijn verblijf in Gaza; zijn beste vriend A.(...) A.-S(...) is omgekomen door een obus die in de oorlog van 2014 op hem was terechtgekomen."

Vervolgens citeert hij de motieven in de bestreden beslissing inzake zijn terugkeermogelijkheid en zet hieromtrent het volgende uiteen:

"Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing uitvoerig ingaat op de omstandigheden van een veilige terugkeer(route) naar Gaza.

Het kan uiteraard niet opgaan dat de uitvoering van de bestreden beslissing ertoe zou leiden dat verzoeker in onveilige omstandigheden zou moeten terugkeren. De redenering dat de vraag of men al

dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik van de eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering is bovendien niet correct. Ook het CGVS moet rekening houden met de gevolgen van haar beslissing en meer bepaald wat er zal (kunnen) gebeuren in geval van terugkeer en wat eventueel kan gekwalificeerd worden als vervolging dan wel feiten die de nood aan subsidiaire bescherming rechtvaardigen.

Verzoeker behoudt zich het recht voor om de evolutie van de veiligheidssituatie op dit vlak verder toe te lichten in de loop van de procedure."

Ten slotte citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en stelt hij het volgende:

"Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing inderdaad opmerkt dat zij een gebruik maakt van een "zekere appreciatiemarge".

Het is niet helemaal duidelijk op basis van welke elementen het CGVS tot haar besluit komt.

Verzoeker kan alleen maar stellen dat hij het niet eens is met die stelling en dat hij hoopt dat de Raad er een andere mening op na zal houden; ook met betrekking tot dit onderdeel behoudt hij zich uiteraard het recht voor om de situatie te gepasten tijde toe te lichten en zijn argumenten te staven.

Verzoeker benadrukt dat de beoordeling omtrent zijn nood aan bescherming erg kort door de bocht gaat, het is inderdaad juist dat hij geen bijzonder speculaire incidenten te vermelden heeft, maar niettemin was hij behoorlijk onder druk gekomen en kon zijn toestand alleen maar verslechteren, temeer daar zijn vader overleden was en de familie daardoor een serieuze sociaal-economische achteruitgang kende en een desintegratie; dit heeft uiteraard zijn invloed op de positie van verzoeker in Gaza."

Verzoeker vraagt rekening te willen houden met zijn opmerkingen en middelen en stelt bereid te zijn om alle vragen hieromtrent ter zitting omstandig te beantwoorden. Mocht hij nog stukken ontvangen, zal hij deze bij het dossier voegen. Om al deze redenen vraagt verzoeker derhalve om hem alsnog het statuut van vluchteling toe te willen kennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek.

De Raad stelt aldus vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3. Nota met opmerkingen

Als bijlage aan de verweernota, waarin verwerende partij het gelijk van haar beslissing herhaalt, wordt de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza"* van 25 maart 2019 gevoegd, alsook de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Tensions en mars 2019"* van 1 april 2019.

4. Nieuwe elementen

Op 11 februari 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *"Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire"* van 7 juni 2019, de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019"* van 10 september 2019 en de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza"* van 9 september 2019.

5. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. De motieven van de bestreden beslissing

6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij erg weinig documentatie kan voorleggen aangaande zijn voorgehouden lidmaatschap van Jong Fatah en helemaal geen van de vechtpartijen waarvan hij melding maakt; (ii) de brief van Jong Fatah een niet ondertekende kopie betreft, waarbij de stempel digitaal gedrukt lijkt te zijn en een geheel nonsensicale titel bevat wat doet vermoeden dat het niet gaat om een (afbeelding van een) authentiek document; (iii) verzoeker, die sinds 2015 lid was, bijster weinig geïnformeerd is over Jong Fatah in Gaza wat, samen met het voorgaande, meteen al doet twijfelen aan zijn lidmaatschap dan wel de mate waarin dit een belangrijke plaats in zijn leven innam; (iv) het niet duidelijk is waarom precies

verzoeker, die geen enkele (leidinggevende) functie bekleedde, geïnterviewd werd door Hamas; (v) verzoeker bovendien zijn bewering dat er sprake was van een wijdverspreid offensief tegen alle gewone Fatah Jeugd-leden niet kon staven en op basis van de voorgelegde stukken geen algemeen terreurbeleid gericht tegen Fatah Jeugd vastgesteld kan worden, zeker niet in de periode die hij voorhoudt; (vi) wat betreft tijdschaders verzoekers bewering dat hij zijn paspoort had aangevraagd omwille van de problemen met Hamas, niet strookt met de vaststelling dat hij het paspoort ophaalde voor de eigenlijke aanvang van zijn problemen met Hamas; (vii) hij slechts een kopie kon voorleggen van de voorpagina van zijn paspoort, waarover hij stereotiep verklaarde dat hij deze heeft achtergelaten bij een smokkelaar in Turkije die het weggooide en nooit een aangifte deed van het verlies van zijn paspoort; (viii) verzoeker zijn vertrek uit Gaza wel heel snel heeft kunnen regelen wat doet vermoeden dat hij geen waarheidsgetrouw relaas heeft gegeven daar de door hem voorgehouden doodsb bedreigingen die hem op de vlucht zouden hebben doen slaan wel erg dicht bij zijn vertrekdatum liggen; (ix) verzoekers verklaringen over zijn visum doen vermoeden dat hij zijn vertrek al veel eerder dan hij beweerde aan het regelen was en zijn verklaringen inzake de familiale problemen doen vermoeden dat de reden voor zijn vertrek helemaal niets met Hamas te maken heeft maar eerder in de familiale context gezocht dienen te worden; (x) verzoeker enkel een kopie van de oproepingsbrief van Hamas voorlegt, die steeds onderhavig kan zijn aan het nodige knip-en-plakwerk en die bovendien enkel een geloofwaardig relaas kan ondersteunen; (xi) hem, gezien het ongeloofwaardig karakter van zijn verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) niet kan worden toegekend; (xii) de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn doch niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft, uit zijn eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zoals wordt toegelicht, en nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofdte concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook; (xiii) niettegenstaande de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is om terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt niet relevant is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel, dat het hiervoor voldoende is dat men over een identiteitskaartnummer beschikt zodat het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd dan ook geen hindernis vormt voor de uitreiking van het paspoort, dat Hamas niet tussenbeide komt in de uitreikingsprocedure van het paspoort, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, dat de Palestijnse ambassade te Egypte in Caïro pendelbussen voorziet die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang te Rafah vervoeren, dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet geïnterviewd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio, dat er in de Sinai in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook, dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, dat de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open is geweest, dat de beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019 naar aanleiding van nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah ertoe heeft geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas doch de grensovergang na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019 voortdurend 5 dagen per week open bleef in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend is in beide richtingen, dat de raadpleging van diverse bronnen geen enkele aanwijzing opleverde dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft, dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel evenmin melding maken van dergelijke problemen,

verzoeker geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt en uit zijn verklaringen evenmin blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas hem niet zal viseren bij een terugkeer naar Gaza en hij derhalve niet heeft aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet bestaat en (xiv) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 maart 2019 (CG nr. 1816844), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Voorafgaande opmerking

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker onder meer zijn Palestijnse identiteitskaart en kopieën van een uittreksel uit een Palestijns paspoort en van een geboorteakte heeft neergelegd en dat aan zijn identiteit en afkomst uit de Gazastrook niet wordt getwijfeld.

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde aan de hand van documenten en ook niet beweert dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is bijgevolg niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze het verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

7.2. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”.

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”.*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de *“bescherming”* van het land van nationaliteit niet kunnen of, *“wegens deze vrees”*, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Krachtens artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève:

“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).”

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

- a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;
- b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;
- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd.

De overheid moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de verzoeker en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de verzoeker aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de asielinstantie bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium *“gegronde vrees voor vervolging”* het wezenlijke is.

Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

7.3. Beoordeling

7.3.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij de Gazastrook is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, kan immers geen geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

7.3.1.1. In de mate verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal zijn vrees voor vervolging niet ernstig genoeg heeft onderzocht, gelet op de situatie in Gaza, en onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn profiel en overtuigingen, stelt de Raad vast dat *in casu* het verzoek om internationale bescherming van verzoeker individueel werd benaderd en dat hierbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen die hij heeft aangebracht, waaronder de (veiligheids)situatie in Gaza evenals zijn profiel en overtuigingen. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal onvolledig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Verzoeker maakt dan ook op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

7.3.1.2. Verzoeker benadrukt zijn lidmaatschap van Jong Fatah en wijst op de door hem voorgelegde brief die dit lidmaatschap bevestigt zodat het objectieve gegeven hiervan volgens hem kan vastgesteld worden. Verzoeker gaat hiermee echter voorbij aan de concrete motivering in de bestreden beslissing omtrent deze brief. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft er immers correct op gewezen dat deze brief enkel een kopie betreft, wat verzoeker bevestigt, en geoordeeld dat die steeds onderhevig kan zijn aan het nodige knip-en-plakwerk. Daarnaast werd er in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat deze brief niet ondertekend is, enkel voorzien is van een stempel die digitaal gedrukt lijkt te zijn, en de hoofding ook de woorden "*Office kinetic General*" bevat, wat een geheel nonsensicale titel is. Gelet op deze pertinente vaststellingen en overwegingen, die in het verzoekschrift op geen enkele wijze worden verklaard of weerlegd en dienvolgens door de Raad tot de zijne worden gemaakt, oordeelt de Raad dat de brief in kwestie, die door eender wie kan zijn opgesteld, geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit en hieraan dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend. Waar verzoeker nog stelt niet te zullen nalaten het origineel te bezorgen, kan de Raad slechts vaststellen dat hij hier tot op heden in gebreke blijft.

Verzoeker tracht vervolgens zijn gebrek aan informatie over Jong Fatah in Gaza te verklaren door aan te voeren dat hij niet bijzonder geëngageerd of actief was, doch lid was geworden om te kunnen genieten van de financiële hulp die Jong Fatah aan studenten verleende en dat hij zijn activiteiten nadien verderzette uit een gevoel van trouw en erkentelijkheid. Hij had immers mede dankzij die steun zijn studies kunnen afronden. In dit licht wil verzoeker ook benadrukken dat zijn vader weliswaar een behoorlijk inkomen had, doch de gezinslast ook navenant was en dat hij uit financiële overwegingen toch de steun van Fatah nodig had en aannam. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – gelet op de weloverwogen praktische keuze van het lidmaatschap – niet terecht kan afleiden dat dit lidmaatschap dus een belangrijke rol in zijn leven zou moeten gespeeld hebben. Verzoeker overtuigt echter geenszins. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij al van 2015 lid was (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11) en dat zijn voorgehouden vrees voor Hamas ook voortvloeit uit zijn activiteiten voor Jong Fatah. Zo blijkt uit

de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker bij de feiten die tot zijn vlucht hebben geleid uitdrukkelijk zijn activiteiten bij Fatah aan de universiteit aanhaalt (administratief dossier, stuk 9, verklaring DVZ, vraag 3.5. eerste subvraag) en op de vraag wanneer de problemen met Hamas begonnen ook uitdrukkelijk stelt dat deze begonnen toen hij lid werd van Fatah (administratief dossier, stuk 9, verklaring DVZ, vraag 3.5. laatste subvraag). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft hij ook uitdrukkelijk gesteld dat hij een eerste keer werd geslagen in 2017 door leden van Hamas omdat hij vlaggen van Fatah hing (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12) en hij ook een tweede keer aan de universiteit door Hamasleden werd geslagen (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12 en 13). Verder blijkt uit zijn persoonlijk onderhoud dat hij verklaarde te worden tegengehouden door de veiligheid van Hamas en dat ze dat *“enkel met ons”* deden, *“van de jeugdbeweging”* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14) en gaf hij als reden waarom hij eruit werd gepikt door Hamas onder meer op dat hij *“actief op de universiteit”* waren (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). De Raad benadrukt dat van verzoeker, die beweert zijn land van gewoonlijk verblijf te zijn ontvlucht om politieke redenen, met name zijn lidmaatschap bij en activiteiten voor Jong Fatah, mag verwacht worden dat hij dit lidmaatschap aan de hand van enkele kennisvragen aannemelijk maakt. De Raad stelt vast dat de vragen die aan verzoeker werden gesteld inzake zijn lidmaatschap van Jong Fatah allerminst ingewikkeld te noemen zijn voor iemand die beweert sinds 2015 lid te zijn. Ongeacht om welke redenen/overwegingen verzoeker zich aansloot bij Jong Fatah, mag verwacht worden dat hij minstens enkele elementaire vragen kan beantwoorden en dus kan toelichten wie de voorzitter was van Jong Fatah te Gaza, of wie de nationale voorzitter was. Van iemand die beweert dat hij in elkaar geslagen werd bij het ophangen van pro-Fatah posters kan bovendien redelijkerwijs verwacht worden dat hij kan duiden wat het verschil is tussen het logo van Fatah en dat van Jong Fatah. Verzoekers gebrek aan kennis in dit verband betreft de kern van zijn asielrelaas en brengt zijn algehele geloofwaardigheid dan ook ernstig in het gedrang. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook gevolgd worden in diens oordeel dat het gegeven dat verzoeker niet bijster geïnformeerd lijkt over Jong Fatah in Gaza, samen genomen met de vaststellingen dat hij maar erg weinig documentatie kan voorleggen van zijn voorgehouden lidmaatschap en helemaal geen documenten omtrent de beweerdte vechtpartijen, doet twijfelen aan zijn lidmaatschap.

Verzoeker benadrukt verder dat de leden van de rivaliserende jeugdbeweging van Hamas steeds driester te werk gingen en hem trachtten te intimideren, dat hij bovendien ondanks zijn beperkte acties bij gelegenheid in elkaar werd geslagen en onder druk werd gezet door Hamas om zich bij hen te sluiten en betoogt dat het wel degelijk aannemelijk is dat hij hiervan geen bewijs kan voorleggen. Verzoeker komt hierin wezen echter niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees ten aanzien van Hamas en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook in geen geval vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij helemaal geen documenten voorlegt omtrent de voorgehouden vechtpartijen en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze dan ook enkel kan afgaan op verzoekers verklaringen omdat het litteken dat hij toonde net zo goed een andere oorzaak kan hebben gehad, waar hij ook op gewezen werd (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Het overtuigt de Raad in geen geval dat verzoeker een dusdanig ernstig incident – hij werd met een ijzeren staaf bewerkt waarbij hij een deel van zijn tand is kwijtgeraakt, zijn been open lag en waar hij een permanent litteken op de schouder aan zou overgehouden hebben (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12) – op geen enkele manier kan attesteren, dit ongeacht zijn verklaring dat hij gratis werd behandeld door een bevriende dokter, noch dat hij hiervan geen aangifte deed. De loutere stelling in het verzoekschrift dat het aannemelijk is dat hij hiervan geen bewijs kan voorleggen, kan deze appreciatie niet ombuigen. De Raad benadrukt in dit verband nog dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen en dat hij een inspanning moet doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Waar verzoeker daarnaast wijst op de informatie die hij aanbracht waaruit blijkt dat Hamas driest te werk gaat en aanvoert dat het bovendien niet volstaat dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich uitsluitend buigt over de toestand zoals deze was op het ogenblik van de incidenten die hij aanbrengt maar zich ook dient te buigen over de toestand zoals die zich nu voordoet, of zou voordoen ingeval verzoeker zou terugkeren naar Gaza, moet de Raad er in de eerste plaats op

wijzen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen logischerwijze vermag de aangehaalde elementen en feiten met betrekking tot verzoekers' vlucht die zich in een bepaalde periode voordeden te toetsen aan het desbetreffend tijds kader. Verzoeker lijkt immers tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan te geven dat er in 2017 een wijdverspreid offensief tegen gewone Fatah Jeugdleden bezig was, met ettelijke arrestaties, verdwijningen en vertrekkers naar het buitenland (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14 en 15), wat zou verklaren waarom ook hij werd geviséerd door Hamas. Zoals correct wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, dateren de in dit verband door verzoeker bijgebrachte links naar een aantal artikels en Youtube-video's echter van 2016 of eerder zodat deze verzoekers verklaringen geenszins kunnen staven. Verzoeker geeft immers aan dat hij Gaza diende te verlaten omdat hij het slachtoffer werd van een onderdrukingsgolf tegen Jong Fatah naar aanleiding van een verslechtering van de relaties tussen Fatah en Hamas in 2017, gevolg van een groeiende onenigheid omtrent de geregelde terugkeermarsen die Hamas steunde rond die tijd (en nog steeds) (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13 en 14). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe dat het best mogelijk is dat Hamas haar controle wil uitbreiden over de universiteiten in Gaza, wat blijkt uit de voorgelegde artikelen die voornamelijk handelen over het installeren van Hamas-veiligheidspersoneel in de universiteiten, maar dat op basis van deze stukken geen algemeen terreurbeleid gericht tegen de Fatah Jeugd vastgesteld kan worden, zeker al niet in de periode die verzoeker voorhoudt. Verzoeker betoogt nog dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich tevens dient te buigen over de toestand zoals die zich nu voordoet, of zou voordoen ingeval hij zou terugkeren naar Gaza, doch brengt hiermee geen argumenten bij die voorgaande vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen, noch concrete recentere elementen waaruit zou kunnen blijken dat thans wél een algemeen terreurbeleid gericht tegen de Fatah Jeugd vastgesteld kan worden waarmee verweerder rekening diende te houden.

Verzoeker bekritiseert vervolgens de naar zijn mening strakke berekening in de bestreden beslissing van de chronologie van de gebeurtenissen en stelt dat hij nooit heeft gezegd precieze data te kennen en hij het steeds over gebeurtenissen in een bepaalde periode had. Hij brengt hiermee echter geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing waar wordt overwogen als volgt: *“Wat betreft tijds kaders is het **ten vierde** ook opmerkelijk dat u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat u uw paspoort haalde naar aanleiding van uw problemen met Hamas. Zelfs toen u expliciet gevraagd werd of het kwam omdat u in het algemeen problemen had met Hamas, of specifiek omdat u door Hamas in elkaar geslagen werd, verwees u naar de incidenten waarbij u ineen geslagen werd (CGVS p. 14). U haalde uw paspoort nochtans al in de zomer van 2017, terwijl u pas in elkaar geslagen geweest zou zijn in november 2017, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 14). Daarop draait u helemaal bij en stelt u dat u een paspoort haalde omdat “er altijd iets [is]” (CGVS p. 14). Dat u zodanig uw chronologie doorheen haalt doet verder twifelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen.*

(...)

Aansluitend hierop dient **ten vijfde** ook vastgesteld te worden dat u *primo* uw vertrek uit Gaza wel heel snel kon regelen. U zou natuurlijk wel al uw paspoort liggen hebben gehad voor de incidenten (zie *supra*), maar niettemin geeft u aan dat u in de eerste week van december nog gevraagd werd om bij Hamas te gaan, en dan later die week op donderdag werd bedreigd met verwonding of de dood als u dat niet zou doen (CGVS p. 14). U zou daarop al op 17 december 2017 Gaza hebben verlaten (CGVS p. 19). Dit is een uitzonderlijk korte periode om uw vertrek te regelen, zeker gezien de welgekende moeilijkheid om Gaza te verlaten. Maar u stelt eenvoudigweg dat uw oom langs moederskant dit kon regelen dankzij zijn connecties, en \$2500 smeergeld (CGVS p. 19). Ook dit doet vermoeden dat u geen waarheidsgetrouw relaas hebt gegeven, daar de door u voorgehouden doodsb bedreigingen die u op de vlucht zouden hebben doen slaan, wel erg dicht bij uw vertrekdatum liggen.

Dit vermoeden wordt *secundo* versterkt omdat u eerder in het onderhoud nog aangaf dat u zo'n twintig dagen moest wachten op het visum dat u gebruikte om van Egypte naar Turkije te reizen (CGVS p. 4). Rekening houdende met een vertrekdatum van 17 december 2017, zou u dit dan ten laatste gehaald moeten hebben eind november 2017, zo'n week voor de vraag die u kreeg om u bij Hamas aan te sluiten, en de bijhorende bedreigingen, begin december 2017 (CGVS p. 14), wat het vermoeden versterkt dat u reeds eerder uw vertrek aan het regelen was.” Het geheel van deze vaststellingen en overwegingen wordt evenmin weerlegd door de stelling in het verzoekschrift dat verzoeker een normaal vooruitziende jongeman is, die zich wel degelijk bewust was van de moeilijkheden, “dat er altijd iets is” en dat hij dus een paspoort had voor “alle gevallen”.

Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de volstreekte ongelooftwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen met Hamas. Het in de bestreden

beslissing opgeworpen vermoeden dat de werkelijke reden voor verzoekers vertrek eerder in de familiale context gezocht dient te worden, is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtuigend motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Aangezien aldus geen van de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde problemen met Hamas wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen, uitgezonderd het in de bestreden beslissing geuite vermoeden dat de werkelijke reden voor verzoekers vertrek eerder in de familiale context gezocht dient te worden.

7.3.2. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Wat de voorgelegde Palestijnse identiteitskaart, de kopieën van een uittreksel uit een Palestijns paspoort en van een geboorteakte betreft, merkt de Raad op dat deze verzoekers identiteitsgegevens bevestigen die hier niet ter discussie staan. Het overlijdenscertificaat bewijst het overlijden van de vader, wat ook niet ter discussie staat. Verzoekers diploma's en puntenlijsten tonen dan weer zijn onderwijsniveau aan doch zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Hetzelfde geldt voor de badges van een sportclub en 4Shbab, stukken welke slechts verzoekers' sociale engagementen aantonen. De brief van de Fatah jeugdbeweging en de mail met links naar een aantal artikels en Youtube-video's werden reeds onder punt 7.3.1.2. besproken. De oproepingsbrief van de politie in Gaza wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct beoordeeld als volgt: *"U legt ten slotte ook nog een document voor dat een oproeping zou betreffen om u aan te melden bij een politiekantoor (document 8), ontvangen bij u thuis na uw vertrek. U stelt dat deze het gevolg was van uw weigering om u bij Hamas (of hun jeugdafdeling) aan te sluiten (CGVS p. 16). Hierover dient evenwel opgemerkt te worden dat u enkel een fotokopie neerlegt, die steeds onderhevig kan zijn aan het nodige knip-en-plakwerk. (...) Het vermag dan ook niet om de vaststellingen gedaan supra te ontkrachten.* Verzoeker voert in het verzoekschrift geen enkel concreet verweer tegen deze motieven.

7.3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7.3.4. Volledigheidshalve moet worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. In zoverre hij in het verzoekschrift de (veiligheids)situatie in Gaza en zijn verslechterde socio-economische toestand aanhaalt, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar wat volgt.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Beoordeling

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

8.2.1. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet

8.2.1.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

8.2.1.2. De Raad benadrukt vooreerst dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

8.2.1.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit

van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "*Operatie Beschermde Rand*" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“U geeft aan dat u uit een welvarende familie kwam, en dat uw grootvader een grote speelgoedwinkel uitbaatte, waar uw vader werkte en waarvoor hij een maandloon van \$700 kreeg (CGVS p. 7), een zeer riant bedrag in Gaza. U geeft evenwel ook aan dat na de dood van uw vader uw grootvader ook kwam te overlijden, en een oom langs vaderskant (die bij Hamas zou werken) alles erfde en uw moeder en broers op straat werden gezet, waarna ze bij een oom langs moederskant gingen wonen (CGVS p. 7). U legt hier evenwel geen enkel begin van bewijs over voor, wat u verklaart door te stellen dat die allemaal in handen zullen zijn van uw oom langs vaderskant (CGVS p. 8).*

Met uw andere vier ooms langs vaderskant zou u evenwel geen problemen gehad hebben, want zij haten ook de ene oom die de erfenis innam. Zij baten momenteel een deel van de speelgoedwinkel uit (CGVS p. 8). U hebt ook nog een aantal ooms die in Gaza werken als timmerman of in de immobiliën, een oom in Frankrijk, en een oom die in Israël werkt. Het is bij deze laatste dat uw moeder nu verblijft, en die uw reis financierde voor \$2500 en €3000 (CGVS p. 9, 18, 19). U stelt over hem dat zijn inkomen veel hoger ligt dan dat van mensen die in Gaza werken, zo’n \$100 à 200 per dag (CGVS p. 20). Dus zelfs als uw voorgehouden problemen met de ene oom langs vaderszijde voor waar genomen worden, kan gesteld worden dat u toch nog steeds op een ruim familiaal netwerk kan rekenen bij een terugkeer naar Gaza.” Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker in geen geval volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

Verzoeker voert aan dat het feit dat zijn vader overleden is, de familiale situatie verzwakte wat een impact heeft op zijn situatie. Hij benadrukt dat zijn socio-economische toestand na de dood van zijn vader en na het verlies van enig inkomen binnen de eigen familie drastisch is verslechterd en dat dit de druk doet toenemen vanuit Hamas. Het feit dat zijn moeder geholpen wordt door haar broer, is volgens verzoeker allerm minst een reden om aan te nemen dat hij of iemand anders een vierentwintigjarige man daadwerkelijk en efficiënt zou kunnen helpen. Ook al heeft deze man een aanzienlijk inkomen, hij heeft ook zijn eigen gezinslast en neemt reeds zijn zus ten laste, aldus verzoeker, die nog benadrukt dat het niet evident is dat een opgeleide jongeman ook nog eens zou kunnen gaan aankloppen.

Verzoeker brengt met zijn betoog geen feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. In zoverre hij suggereert dat zijn oom, bij wie zijn moeder nu verblijft, hem in geval van terugkeer naar de Gazastrook niet ten laste zou kunnen nemen daar hij een eigen gezinslast heeft en reeds zijn zus, verzoekers moeder, ten laste neemt, gaat hij voorbij aan zijn eigen verklaringen, namelijk dat deze oom, die in Israël als loodgieter werkt, een aanzienlijk hoger inkomen heeft dan mensen die in Gaza werken en dat deze oom zijn reis financierde voor 2500 dollar en 3000 euro (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-20). Zoals reeds correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, heeft verzoeker bovendien nog vier ooms langs vaderskant, met wie hij geen problemen kent, en die momenteel een deel van de speelgoedwinkel uitbaten, alsook twee ooms die werken als timmerman en een oom die in de immobiliën werkt (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9). De Raad merkt ook op dat verzoeker twee broers heeft waarvan één werkt als groenteverkoper en ook zijn schoonbroers werken als taxichauffeur en winkelier (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Uit het voorgaande blijkt aldus dat verzoeker in Gaza over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij hier bij terugkeer op kan steunen.

Bovendien stipt de Raad aan dat verzoeker zelf aangeeft opgeleid te zijn, hij heeft immers aan de universiteit gestudeerd en een bachelor business management behaald. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud gaf hij ook aan trainingen gedaan te hebben na zijn studies, dan opleidingen en stages en dat hij ook eerder gewerkt heeft in de zomer om zijn studies te betalen. Zo werkte hij als vakantiejob in de schrijnwerkerij van zijn oom (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, pagina 9-10). Verzoeker toont niet aan dat hij met zijn diploma, bijkomende opleidingen en stages, en de opgedane werkervaringen bij terugkeer niet in de mogelijkheid zou zijn om een inkomen te genereren en alzo in zijn levensonderhoud te voorzien. Zodoende laat verzoekers profiel (evenals het profiel van zijn familie) niet toe vast te stellen dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

8.2.1.4. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 28 februari 2019, de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 25 maart 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker beschikt over een paspoort, geldig tot 13 december 2022. Hij is aldus in het bezit van de nodige documenten om toegang te krijgen tot de Gazastrook. Zijn stereotiepe bewering dat hij zijn paspoort heeft achtergelaten bij een smokkelaar in Turkije, die het weggooide (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3) overtuigt immers geenszins. Hoe dan ook, rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een identiteitskaart, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om desgevallend een nieuw Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinäi, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinäi. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinäi, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinäi Nord*") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinäi maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de

militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de '*Comprehensieve Operatie Sinaï 2018*', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen *verlaten* (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen *terugkeren* naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend

open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is bijgevolg mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van dien aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egypt Air. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet opgevolgd worden wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas kan immers geen geloof worden gehecht. Dat verzoeker duidelijk niet in de negatieve aandacht stond van Hamas wordt overigens bevestigd door het feit dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij op legale wijze in het bezit van zijn eigen paspoort Gaza verlaten heeft (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4 en 5). Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een

terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

8.2.2. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

8.2.2.1. Beoordeling

8.2.2.2. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

8.2.2.3. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 5 december 2018) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid terugschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “*Operatie Beschermde Rand*” startte. In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden). De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers. Sinds begin november 2018 nam het gebruik van geweld tijdens de protesten af. Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*” van 7 juni 2019 blijkt bovendien dat het geweld tussen Israël en Hamas opnieuw opflakkerde nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat

deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, zijn ontheemd. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond.

Voorts leest de Raad in de COI Focus "*Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019 dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakt brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid".

Ook in 2019 worden Palestijnen getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename van geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. OCHA registreerde van 30 maart 2018 tot 30 april 2019 156 Palestijnse slachtoffers, waaronder 43 kinderen, en 31.249 gewonde Palestijnen in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen en mee in aanmerking genomen de vaststellingen uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, dient te worden besloten dat, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld, zoals ook in 2019 meermaals is gebeurd, er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de argumentatie in het verzoekschrift dat er voor eenieder, in het licht van de spanningen in de regio, uiteraard concrete en ernstige veiligheidsproblemen bestaan, dat hij gedurende de laatste jaren van zijn verblijf in Gaza dagelijks spanningen moest ondergaan, dat zijn beste vriend in de oorlog van 2014 is omgekomen door een obus en dat ondanks het feit dat hij geen bijzonder spectaculaire incidenten te vermelden heeft, hij behoorlijk onder druk is te komen staan en zijn toestand alleen maar kan verslechteren, te meer zijn vader is overleden waardoor de familie een serieuze sociaal-economische achteruitgang en een desintegratie kende, hetgeen uiteraard een invloed heeft op zijn positie in Gaza, en zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS